

gæstet Præsten F. E. Boisens Hjem, som Vende af hans Børn. — Han udtalte tillige sin Tak og Glæde over, at hun så tillidsfuldt og glad kunde følge ham, da han valgte Højskolefremfor Præstegerningen, og uden Suk eller Ængstelse stå ved hans Side som en trofast og kærlig Medhjælper på de den Gang ubandede Veje.

Det var i Rødding, de fik deres første lille Hjem, og hvor ofte har jeg ikke hørt hende udtale sin Glæde over det. Det nye Liv mellem jævne Landsbyfolk med Pastor Svejstrup og hans Hustru som nærmeste Naboer og Skolen med dens store, oplivende Gerning tiltalte hende meget.

Her blev hendes ældste Søn født, og her tilbragte hun bevægede Dage, da Krigen 64 lukkede Skolen og standsede hendes Mands Gerning dér, — så de måtte tilbringe Vinteren 64--65 i Barndomshjemmet i København.

Sommeren 65 boede de allerede som Nybyggere i Askov. — Enkelte Venner dér fra Egnen kaldte ad dem og ønskede Højskolen fortsat dér, og villigt fulgte de Kaldet og fik i Sommerens Løb rejst en lille, uanselig Bygning, så Skolen kunde åbnes der om Efteråret for en lille Flok mandlige Elever.

Sommeren før havde de samlet enkelte af Egnens ganske unge Piger i deres lille private Bøllig. Fru Schrøder havde undervist dem i Håndarbejde, mens Schrøder mellem dem gjorde sit første Forsøg på at holde Højskole for Piger. Da både Eleverne, han og hans Kone var glade for Forsøget, samlede de næste Sommer 22 unge Piger rundt om fra Landet, og Pigeskolen i Askov har siden hvert År set store Skarer flokke sig, som med Glæde har lyttet til Ordet, der lød, deltaget i Undervisningen, der gaves, og følt sig som hjemme i det gæstfrie og lyse Højskolehjem, hvor Fru Schrøder var den aldrig trættede Husmoder.

Naturligvis har den unge Hustru og Moder ikke altid haft lette Kår. — Små og tarvelige var Forholdene, hun især i Askov gik ind til; men med Smil og Tak tog hun Gerningen op og følte det som en Lykke at kunne dele den med sin Mand og mer end i nogen anden Stilling at kunne være hans Medhjælp i Smått som i Stort.

For os Elever havde hun altid et venligt Ord og en aldrig svigtende Deltagelse for vort Ve og Vel. Gamle Fru Wagner og hendes yngre Datter, Anna, opholdt sig Sommeren 64--65 i Askov og bidrog ikke lidt til, at Hjemmet blev fyldigere og rigere for Eleverne, der i sjælden høj Grad færdedes frit imellem dem, der hørte Huset til. — Da Bedstemoder, som vi allerede den Gang kaldte

Fru Wagner efter lille Jens Schrøder, ved Midsommertid holdt Fødselsedag, fødtes om Morgen den tidlige hendes ældste Datterdatter, og da hun den sidste Skoledag blev bragt til Dåben og fik sin Mormoders Navn Margrete Sofie Charlotte, stod vi alle til vor store Glæde Fadder til den lille Pige.

Vi havde sikkert alle Indtrykket af, at Forældrene på den Måde vilde bestyrke os i Glæden over, at vi stod dem nær, og at de fremdeles vilde stå i Venskabsforhold til os, så vi naturligvis end mere følte os knyttede til den lille Margrete. Siden er hun selv som Fru Konstantin Hansen bleven Moder til en stor Børneflokk og minder stadigt sine gamle Venner om sin Moder og Bedstemoder ved i kærlig Deltagelse for andre at træde i deres Spor. —

Det er kun 3 Sommermåneder, et almindeligt Sommerophold for Piger varer. — Tidt må vi undres over, at en så kort Skoletid kan få så stor og tidt gennemgribende Betydning for Eleverne.

At den fik det for mig og for mange af mine samtidige Kammerater, vil vi altid for en stor Del være Fru Schrøder taknemmelige for. — I så rigt Mål færdedes hun venligt iblandt os, og lukkede sit Hjem op for os, så flere af os Livet igennem bleve ved at føle os som hjemme dér.

Meget snart blev Elevflokkenes Antal jo større og større. Lige fra den første Tid kunde det tidt knibe med Husrum men aldrig med Hjerterum, som altid blev det rådende.

Hvor står det tydeligt for mig, hvordan jeg en Dag en følgende Sommer, da jeg var i Askov på et kortere Besøg, fandt et lille hyggeligt Gæstekammer ude på Loftspladsen ved et Gavlvindue. Der havde Fru Schrøder på flere stærke Jernkroge ophængt sit store, dejlige Gulvtæppe, så det dannede Væggene i et kønt lille Gæstekammer. — Jeg havde før set Gulvtæpper opbevarede med stor Omhu, indstrøet med Peber og Kampfer, at de ikke skulde tage Skade af Møl; men at hun, trods sin Omhu for alt, hvad der hørte Hjemmet til, havde Sind til at lade det alt træde i Gæsters og Venners Tjeneste, gjorde et varigt Indtryk på mig og står tidt endnu manende for mig som en Opfordring til i nogen Måde at følge hendes Eksempel: ikke at kalde noget sit eget, som kan være til Hjælp for andre. —

Endnu et lille Træk fra de første Skoleår kan jeg ikke holde tilbage.

I Sommeren 69 blev der bygget en ny og større Beboelseslejlighed i Askov. Samme År opløste Fru Wagner sit Hjem i København